

KIERA CASS

COROANA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS

—2018—

CAPITOLUL 1

— **I**mi pare rău, am spus și m-am pregătit pentru inevitabila reacție violentă.

La începutul Alegerii mele, îmi imaginasem că avea să se termine astfel – cu zeci dintre pețitorii mei plecând în același timp, mulți nepregătiți pentru sfârșitul momentului lor în lumina reflectoarelor. Dar, după câteva săptămâni, după ce am aflat cât de drăguți, de inteligenți și de generoși erau mulți dintre ei, eliminarea în masă mi s-a părut aproape sfâșietoare.

Fuseseră corecți față de mine, iar eu trebuia să fiu acum foarte nedreaptă cu ei. Anunțul transmis în direct avea să facă eliminarea oficială, și toți trebuiau să aștepte până atunci.

— Știu că totul se întâmplă brusc, dar având în vedere starea precară de sănătate a mamei, tatăl meu m-a rugat să-mi asum mai multe responsabilități și simt că singura

metodă de a gestiona situația este de a reduce numărul peșitorilor din această competiție.

— Cum se simte regina? a întrebat Hale, înghițind cu greu.

Eu am oftat.

— Pare... pare că se simte destul de rău.

Tata ezitase să-mi permită să o vizitez, dar, în cele din urmă, l-am convins. I-am înțeles reticența din clipa în care am văzut-o, adormită, bătăile inimii sale fiind măsurate pe monitor. Tocmai ieșise din operația în care doctorii fuseseră nevoiți să-i extragă o venă din picior pentru a i-o înlocui pe cea din piept, care prezenta mari probleme.

Unul dintre doctori a spus că o pierduseră preț de un minut, dar că reușiseră să o resusciteze. Mă așezasem lângă ea, ținând-o de mână. Oricât ar fi părut de prostește, mă tolănisem pe scaun, sigură că asta ar fi făcut-o să-și revină și să-mi corecteze postura. Nu o făcuse.

— Totuși, trăiește. Și tatăl meu... este...

Raoul mi-a atins umărul cu o mână liniștitoare.

— Este în regulă, Alteță. Noi toți înțelegem.

M-am uitat împrejur, fixând o secundă cu privirea pe fiecare dintre peșitorii mei și memorându-le chipurile.

— Ca să știți, m-ați îngrozit, am mărturisit eu.

În cameră s-au auzit câteva chicote.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați încercat norocul și pentru că v-ați arătat atât de binevoitori față de mine.

Gardianul care a intrat și-a dres vocea ca să își anunțe prezența.

— Îmi pare rău, milady! Transmisia trebuie să înceapă în curând. Echipa vrea să verifice, hmm – a făcut un gest – coafura și alte lucruri.

Eu am dat aprobator din cap.

— Mulțumesc. Voi fi gata într-o clipă.

După ce a plecat, mi-am îndreptat din nou atenția spre băieți.

— Sper că mă veți ierta pentru acest rămas-bun de grup. Vă doresc tuturor mult noroc pe viitor.

Un cor de urări șoptite de „rămas-bun” m-au însoțit la plecare. Odată ajunsă de cealaltă parte a ușilor de la Salonul Domnilor, am inspirat adânc și m-am pregătit pentru ce urma. *Tu ești Eadlyn Schreave și nimeni – nimeni, literalmente – nu este la fel de puternic ca tine.*

Palatul era înfiorător de liniștit fără mama și doamnele ei care se agitau peste tot și râsetele lui Ahren care umpleau holurile. Doar lipsa unei persoane te face conștient de prezența ei.

Încrezătoare, m-am îndreptat spre studio.

— Alteța Voastră, m-au întâmpinat câțiva oameni când am intrat, făcând plecăciuni și dându-se din calea mea, evitând tot timpul să mă privească direct în ochi.

Nu mi-am dat seama dacă o făceau din compasiune sau dacă știau deja.

— Oh, am spus când m-am uitat în oglindă. Îmi lucește cam tare fața. Ai putea...?

— Desigur, Alteță.

O față mi-a tamponat pielea cu o deosebită pricepere, acoperindu-mă cu pudră.

Mi-am îndreptat gulerul înalt de dantelă al rochiei. Când mă îmbrăcasem în dimineața asta, negrul mi se păruse potrivit ținând seama de starea generală a tuturor de la palat, dar acum mă criticam.

— Par prea serioasă, mi-am exprimat cu voce tare îngrijorarea. Nu într-un mod respectabil, ci grav. Totul este atât de nepotrivit!

— Sunteți frumoasă, milady.

Fata de la machiaj mi-a reîmprospătat rujul.

— Ca mama dumneavoastră.

— Ba nu, nu sunt, m-am plâns eu. Nu i-am moștenit părul, pielea sau ochii.

— Nu la asta mă refer.

Fata, prietenoasă și plinuță, cu bucle care-i cădeau pe frunte, a venit lângă mine și s-a uitat la chipul meu reflectat în oglindă.

— Vedeți acolo, a spus ea și a arătat spre ochii mei. Culoarea nu este aceeași, dar hotărârea, da. Și buzele, aveți același zâmbet plin de speranță. Știu că ați moștenit tenul bunicii, dar îi semănați mamei dumneavoastră în toate privințele.

M-am holbat la mine și aproape am văzut la ce se referă. Nu m-am mai simțit chiar atât de părăsită în acest moment de maximă singurătate.

— Mulțumesc! Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Toți ne rugăm pentru ea, milady. Este o femeie puternică. Am chicotit în ciuda stării mele de spirit.

— Într-adevăr.

— Două minute! a strigat directorul de platou.

Am intrat în studioul cu covoare, netezindu-mi rochia și atingându-mi părul. În studio era mai rece decât de obicei, chiar și sub lumini, și pielea mi s-a făcut de găină când mi-am ocupat locul pe podiumul singuratic.

Gavril, îmbrăcat neoficial, dar tot foarte elegant, mi-a zâmbit înțelegător când s-a apropiat.

— Sunteți sigură că vreți să faceți asta? Pot să transmit eu veștile în locul dumneavoastră.

— Mulțumesc, dar cred că trebuie să o fac singură.

— În regulă, atunci. Cum se mai simte?

— Era bine acum o oră. Doctorii o mențin adormită ca să poată să se vindece, dar pare atât de fragilă!

Pentru un moment, am închis ochii și m-am calmat.

— Îmi pare rău. Situația asta mă cam agită, dar cred că mă descurc mai bine decât tata.

El a scuturat din cap.

— Îmi imaginez că lui îi este cel mai greu. De când se cunosc, întreaga sa lume depinde de ea.

M-am gândit la noaptea trecută, la peretele cu fotografii din camera lor și la toate detaliile legate de începutul relației lor, pe care abia recent mi le dezvăluiseră. Tot nu găseam niciun motiv să lupți să depășești numeroase obstacole în numele iubirii, doar ca să te lase atât de neputincios în cele din urmă.

— Ai fost acolo, Gavril. Ai văzut Alegerea lor.

Am înghițit nodul din gât, încă nesigură.

— Chiar funcționează? Cum?

El a ridicat din umeri.

— Aceasta este a treia pe care o văd și nu pot să vă spun cum funcționează, cum o loterie poate să-ți ofere un suflet-pereche. Să vă zic ceva: nu prea l-am admirat pe bunicul dumneavoastră, dar și-a tratat regina ca și când ar fi fost cea mai importantă persoană care a existat pe pământ. Dacă era dur cu alții, cu ea era generos. Regina i-a înțeles slăbiciunile, ceea ce este mai mult decât pot spune despre... Ei bine, și-a găsit femeia potrivită.

Eu am mijit ochii, curioasă în privința lucrurilor pe care le omitea. Știam că bunicul fusese un conducător sever, dar, dacă mă gândeam la asta, doar așa l-am cunoscut. Tata nu vorbea niciodată despre el ca soț sau tată și mereu fusesem mai interesată să aflu mai multe despre bunica.

— Și tatăl dumneavoastră? Nu cred că avea habar ce vrea. Sincer, cred că nici mama dumneavoastră, dar era perechea lui din toate punctele de vedere. Toți din jur și-au dat seama înaintea lor.

— Serios? am întrebat eu. Nu știau?

El s-a strâmbat.

— Sincer, mai mult ea. M-a privit cu înțeles. Se pare că este o trăsătură de familie.

— Gavril, ești una dintre puținele persoane căreia pot să-i mărturisesc asta. Nu se pune problema că nu știu ce caut, ci că nu eram pregătită să o fac.

— Ah! Mă miram eu.

— Dar acum sunt aici.

— Și pe cont propriu, mă tem. Dacă alegeți să mergeți până la capăt – și, după ziua de ieri, nimeni nu v-ar

condamna dacă nu ați face-o – sunteți singura care poate să ia o hotărâre atât de importantă.

Am dat aprobator din cap.

– Știu. De aceea este atât de înspăimântător.

– Zece secunde! a strigat directorul de studio.

Gavril m-a bătut ușor pe umăr.

– Vă sprijin cum pot, prințesă.

– Mulțumesc!

Mi-am îndreptat umerii în fața camerei, încercând să par pe cât de calmă posibil când lumina roșie a început să strălucească.

– Bună dimineața, oameni din Illéa! Eu, prințesa Eadlyn Schreave, sunt aici să vă vorbesc despre câteva dintre evenimentele recente petrecute în familia regală. Mai întâi, vă voi spune veștile bune.

Am încercat să zâmbesc, dar singurul lucru la care puteam să mă gândesc era cât de abandonată mă simțeam.

– Fratele meu iubit, prințul Ahren Schreave, s-a căsătorit cu prințesa Camille de Sauveterre a Franței. Deși momentul căsătoriei lor ne-a cam luat prin surprindere, nu ne umbrește în niciun fel bucuria pentru fericitul cuplu. Sper că le veți ura și dumneavoastră, alături de mine, să aibă cea mai fericită căsnicie.

M-am oprit. *Poți s-o faci, Eadlyn.*

– Cât despre cele triste, seara trecută, mama mea, America Schreave, regina Illéei, a suferit un grav atac de cord.

Am făcut o pauză. Părea că vorbele mi se înțepeniseră în gât, îngreunându-mi tot mai mult vorbirea.

— Starea ei de sănătate este critică și se află sub îngrijirea constantă a medicilor. Vă rog să...

Mi-am dus mâna la gură. Aveam să plâng, să-mi pierd cumpătul pe canalul național de televiziune și, pe lângă tot ce-mi spusese Ahren că oamenii credeau despre mine, să par slabă era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Mi-am plecat privirea. Mama avea nevoie de mine. Tata avea nevoie de mine. Poate, într-o mică măsură, chiar și poporul avea nevoie de mine. Nu puteam să îi dezamăgesc. Ștergându-mi lacrimile, am continuat.

— Vă rog să vă rugați să-și revină rapid, de vreme ce toți o adorăm și depindem încă de îndrumarea ei.

Mi-am tras sufletul. Era singura metodă de a trece de la un moment la celălalt. Am inspirat și am expirat.

— După cum știți, respectul deosebit al mamei pentru Alegere a condus la fericitul și lungul mariaj al părinților mei. Ca atare, am hotărât să onorez ceea ce știu că este cea mai arzătoare dorință a ei și să continui cu Alegerea mea. Având în vedere stresul din familia noastră din ultimele douăzeci și patru de ore, cred că este înțelept ca din peștorii mei să rămână doar Elita. Tatăl meu și-a restrâns numărul la șase în loc de zece din cauza circumstanțelor atenuante, iar eu am procedat la fel. Următorii șase domni sunt invitați să participe în continuare la Alegere: Gunner Croft, Kile Woodwork, Ean Cabel, Hale Garner, Fox Wesley și Henri Jaakoppi.

Numele mă linișteau în mod ciudat, ca și când aș fi știut cât de mândri erau de momentul acesta și aș fi putut să-i simt strălucirea, chiar și de la distanță.

Aproape terminasem. Știau că Ahren plecase, că mama ar fi putut să moară și că Selecția avea să continue. Acum urmau veștile care mă îngrozeau. Mulțumită lui Ahren, înțelegeam exact ce credea poporul meu despre mine. Ce fel de răspuns aș fi primit?

— Având în vedere starea atât de delicată a mamei, tatăl meu, regele Maxon Schreave, a hotărât să-i rămână alături. *Acum e acum*. Prin urmare, m-a numit regentă până când va considera că este potrivit să-și revendice titlul. Până la noi dispoziții, eu voi lua toate deciziile de stat. Îmi asum rolul acesta cu inima îndurerată, dar să le ofer părinților mei liniște mă bucură enorm. Vom avea mai multe informații cu privire la toate chestiunile de îndată ce vor fi disponibile. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și vă urez o zi bună!

Camerele s-au oprit din filmat și eu am coborât de pe podium, așezându-mă pe unul dintre scaunele rezervate în mod obișnuit familiei mele. Îmi era greață și aș fi stat acolo ore în șir încercând să mă adun dacă aș fi crezut că pot să scap, dar aveam prea multe de făcut. Primul lucru de pe listă era să verific din nou dacă părinții mei erau în regulă și, apoi, să plec la muncă. Cândva, tot astăzi, trebuia să mă întâlnesc și cu Elita.

Când m-am îndreptat spre ieșirea din studio, m-am oprit brusc pentru că drumul îmi era blocat de un șir de domni. Prima față pe care am văzut-o a fost a lui Hale. Chipul i s-a luminat când mi-a întins o floare.

— Pentru tine.

M-am uitat de-a lungul șirului și am văzut că toți aveau flori în mâini, unele cu rădăcini destul de vizibile. Nu am

putut decât să presupun că-și auziseră numele în anunț, că se grăbiseră din Salonul Domnilor spre grădina și că veniseră apoi aici.

— Idioților! am oftat eu. Vă mulțumesc.

Am luat floarea de la Hale și l-am îmbrățișat.

— Știu că am spus că te voi surprinde cu câte un lucru în fiecare zi, mi-a șoptit el, dar dă-mi de știre dacă vrei să fie două, bine?

L-am ținut un pic mai strâns.

— Mulțumesc.

Ean a fost următorul și, cu toate că nu ne atinseserăm decât în timpul întâlnirii noastre pentru ședința foto pusă la cale, m-am trezit că nu m-am putut abține să nu-l îmbrățișez.

— Am senzația că ai fost forțat să faci asta, am șoptit eu.

— Floarea mea am luat-o dintr-o vază de pe hol. Să nu mă părăști personalului.

Ne-am mângâiat unul pe altul ușor pe spate.

— Ea va fi bine, mi-a promis el. Toți veți fi.

Kile se înțepase la deget într-un spin și și-a ținut într-un fel ciudat mâna sângerândă departe de hainele mele când ne-am îmbrățișat, ceea ce m-a făcut să râd și a fost perfect.

— Pentru zâmbete, a spus Henri când i-am adăugat floarea în buchetul răvășit.

— Bine, bine, i-am răspuns și el a râs de mine.

Până și Erik îmi adusese o floare. Am zâmbit un pic superior când am luat-o.

— Asta este o păpădie, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Știu. Unii văd o buruiană, alții văd o floare. Perspectiva contează.

L-am îmbrățișat și l-am simțit uitându-se la ceilalți când l-am ținut, părând jenat să primească și el o îmbrățișare.

Gunner a înghițit nodul din gât, nereușind să spună prea mult, dar m-a ținut cu blândețe înaintea să trec mai departe.

Fox avea trei flori în mână.

— Nu am putut să aleg.

Eu am zâmbit.

— Toate sunt frumoase. Mulțumesc!

Fox m-a îmbrățișat cu putere, ca și când ar fi avut nevoie de mai mult sprijin decât ceilalți, iar eu l-am ținut în timp ce am aruncat o privire peste umăr, la Elita mea.

Nu, întregul proces nu avea niciun sens, dar mi-am dat seama cum se întâmpla, cum strădania putea să-ți fure inima. Și acum asta speram: ca, într-un fel, datoria și iubirea să se suprapună și să mă trezesc fericită în mijlocul tuturor lucrurilor.

CAPITOLUL 2

Mâinile mamei erau atât de moi, aproape ca de hârtie. Atingerea m-a făcut să mă gândesc la apa care netezește marginile unei pietre. Am zâmbit la gândul că, odată, cu siguranță fusese o piatră dură.

— Te-ai obișnuit vreodată cu greșelile? am întrebat. Să spui și să faci ce nu trebuie?

Am așteptat un răspuns, singurul primit fiind bâzâitul echipamentului și oscilațiile monitorului.

— Ei bine, tu și tata vă certați, așa că trebuie să fi greșit uneori.

I-am ținut mâna, încercând să i-o încălzesc.

— Am făcut toate anunțurile. Acum toți știu că Ahren s-a însurat și că momentan ești... un pic bolnavă. Am redus numărul băieților la șase. Știi că e o măsură drastică, dar tata a spus că este în regulă și că așa a procedat și el la rândul lui, deci nimeni nu poate să se supere. Am

oftat. Chiar și așa, am sentimentul că oamenii tot vor găsi un motiv să se supere pe mine.

M-am abținut să nu plâng, îngrijorată că mi-ar fi simțit teama. Doctorii credeau că șocul plecării lui Ahren a fost cel care i-a provocat starea de față, deși nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva și acțiunile mele contribuiseră zilnic la stresul ei, ca niște picături de otravă atât de mici, încât o persoană nu și-ar fi dat seama că a ingerat ceva periculos decât în momentul în care ar fi doborât-o.

— Oricum, de îndată ce tata se întoarce, voi pleca să conduc prima ședință de consiliu consultativ. El spune că nu ar trebui să fie prea greu. Sincer, mi se pare că sarcina de astăzi a generalului Leger – de a încerca să-l convingă pe tata să mănânce, pentru că s-a împotrivit atât de mult să plece de lângă tine – a fost mai dificilă decât a oricui altcuiva. Totuși, generalul a fost insistent și tata a cedat în cele din urmă. Mă bucur că este aici. Mă refer la generalul Leger. Este ca și când aș avea un părinte de rezervă.

Am ținut-o mai strâns de mână și m-am aplecat să-i șoptesc:

— Te rog, totuși, nu mă obliga să am un părinte de rezervă, bine? Încă am nevoie de tine. Băieții încă au nevoie de tine. Și tata... ar putea să se prăbușească dacă ne părăsești. Așadar, când va fi timpul să te trezești, va trebui să-ți revii, bine?

Am așteptat să-și miște buzele sau degetele, un semn care să-mi arate că mă auzea. Nimic.

Tocmai atunci, tata a năvălit pe ușă, urmat de generalul Leger. Eu mi-am șters obrazii, sperând să nu observe nimeni.

— Vedeți? a spus generalul Leger. E stabilă. Doctorii s-ar fi grăbit să vină dacă s-ar fi întâmplat ceva.

— Chiar și așa, prefer să fiu aici, a spus tata ferm.

— Tată, nu ai lipsit nici măcar zece minute. Ai mâncat măcar?

— Am mâncat. Spune-i, Aspen.

Generalul Leger a oftat.

— Să spunem că a mâncat.

Tata i-a aruncat o privire care pentru unii ar fi fost amenințătoare, dar care pe general a reușit doar să-l facă să zâmbească.

— Voi încerca să văd dacă pot să aduc niște mâncare pe furiș, ca să nu mai fiți nevoit să plecați.

Tata a dat aprobator din cap.

— Să ai grijă de fata mea.

— Desigur.

Generalul Leger mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am ridicat și l-am urmat afară din salon, uitându-mă înapoi la mama doar ca să verific.

Era tot adormită.

Pe hol, el mi-a oferit brațul.

— Sunteți pregătită, regina mea în devenire?

Eu l-am luat și am zâmbit.

— Nu. Să mergem.

În drum spre sala de consiliu, eram gata să-l întreb pe generalul Leger dacă nu vrea să mai ocolim o dată etajul. Ziua mi se părea deja prea copleșitoare și nu eram sigură că aș fi putut să mă descurc.

Prostii, mi-am spus în sinea mea. Ai participat la ședințele astea de zeci de ori și aproape de fiecare dată te-ai gândit la

aceleași lucruri pe care le-a spus tata. Da, este prima dată când ești la conducere, dar situația te aștepta dintotdeauna. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu va fi dur cu tine astăzi; mama ta tocmai a suferit un atac de cord.

Am deschis ferm ușa, urmată de generalul Leger. Am fost atentă să salut din cap spre domnii pe lângă care am trecut. Sir Andrews, Sir Coddly, domnul Rasmus și alți câțiva bărbați pe care îi știam de ani de zile își aranjau hârtiile și stilourile. Lady Brice părea mândră când m-a urmărit ocolind masa spre locul tatălui meu, la fel ca și generalul când s-a așezat pe scaunul de lângă ea.

— Bună dimineața!

Mi-am ocupat locul din capul mesei și m-am uitat la dosarul subțire din fața mea. Slavă Cerului că ordinea de zi nu părea încărcată.

— Cum se simte mama dumneavoastră? a întrebat solemn Lady Brice.

Ar fi trebuit să scriu răspunsul pe ceva, ca să nu mai fiu nevoită să-l tot repet.

— Încă doarme. Nu știu sigur cât de gravă este situația ei acum, dar tatăl meu îi este alături și cu siguranță vom anunța pe toată lumea dacă apare vreo schimbare.

Lady Brice a zâmbit trist.

— Sunt sigură că va fi bine. Mereu a fost o femeie puternică.

Am încercat să-mi ascund uimirea, dar nu mi-am dat seama că Lady Brice o cunoștea atât de bine pe mama. De fapt, nici eu nu știam prea multe despre Lady Brice, dar sinceritatea din tonul ei m-a făcut să mă bucur că o am lângă mine în momentul acela.

Am dat aprobator din cap.

— Haideți să ne apucăm de treabă, ca să pot să-i spun că prima mea zi de lucru a fost cât de cât productivă.

Replica mea a stârnit câteva chicote prin încăpere, dar zâmbetul mi-a pierit repede când am citit prima pagină care-mi fusese dată.

— Sper că este o glumă, am spus eu sec.

— Nu este.

M-am întors spre Sir Coddly.

— Suntem de părere că a fost o mișcare intenționată de a slăbi Illéa și, având în vedere că nici regele și nici regina nu și-au dat consimțământul, de fapt Franța v-a răpit frațele. Căsătoria aceasta este un act de trădare, deci nu avem de ales decât să mergem la război.

— Sir, vă asigur că nu a fost trădare. Camille este o fată rațională. Mi-am dat ochii peste cap, urând să recunosc asta. Ahren este cel romantic și sunt sigură că el a insistat în privința căsătoriei, nu ea.

Am respins declarația de război, refuzând să mă mai gândesc o clipă la așa ceva.

— Milady, nu puteți să faceți asta, a insistat Sir Andrews. Relațiile dintre Illéa și Franța sunt tensionate de ani de zile.

— Chestiunea aceasta este una mai mult personală, nu politică, a încercat să-i explice Lady Brice.

Sir Coddly a fluturat o mână în aer.

— Ceea ce înrăutățește și mai mult situația. Regina Daphne aduce și mai multă suferință emoțională asupra familiei regale, presupunând că nu vom răspunde. De data aceasta, trebuie să o facem. Spuneți-i, generale!

Lady Brice a scuturat frustrată din cap când generalul Leger a vorbit.

— Nu voi spune decât că putem trimite trupe aeriene și la sol în douăzeci și patru de ore, dacă dați ordinul, Alteță. Deși cu siguranță nu v-aș *sfătui* să o faceți.

Andrews a pufnit.

— Leger, spune-i cu ce pericole se confruntă.

El a ridicat din umeri.

— Nu văd niciun pericol. Fratele ei s-a căsătorit.

— Pe de altă parte, o căsătorie nu ar trebui să ne apropie țările? am întrebat eu. Nu cumva e motivul pentru care căsătoriile prințeselor au fost aranjate ani de zile?

— Dar acelea erau plănuite, a afirmat Coddly pe un ton care sugera că eram un pic prea naivă pentru discuția de față.

— Ca și aceasta, am ripostat eu. Toți știam că Ahren și Camille s-ar fi căsătorit într-o zi. Pur și simplu s-a întâmplat mai devreme decât ne așteptam.

— Nu înțelege, i-a mormăit el lui Andrews.

Sir Andrews a scuturat din cap spre mine.

— Maiestate, e trădare.

— Sir, este iubire.

Coddly a dat cu pumnul în masă.

— Nimeni nu vă va lua în serios dacă nu acționați ferm! A urmat o clipă de tăcere după ce vocea nu i-a mai răsunat prin cameră, și toți cei de la masă au rămas nemișcați.

— Bine, am răspuns eu calm. Sunteți concediat.

Coddly a râs, uitându-se la ceilalți domni de la masă.

— Nu puteți să mă concediați, Alteță.

Mi-am înclinat capul și l-am fixat cu privirea.

— Vă asigur că pot. Momentan, nimeni din încăperea asta nu este mai mare în rang decât mine, și sunteți ușor de înlocuit.

Cu toate că încerca să fie discretă, am văzut-o pe Lady Brice strângând din buze, în mod clar abținându-se să nu râdă. Da, cu siguranță era aliata mea.

— Trebuie să luptați! a insistat el.

— Nu! am răspuns eu ferm. Un război ar tensiona și mai mult un moment deja stresant și ar provoca o revoltă între noi și poporul de care suntem acum legați prin căsătoria aceasta. Nu vom lupta.

Coddly și-a plecat capul și a mijit ochii.

— Nu credeți că sunteți prea sentimentală în privința asta?

M-am ridicat, scaunul scârțâind în urma mea când m-am mișcat.

— Voi presupune că, prin afirmația aceasta, nu insinueați că sunt prea *slabă*. Pentru că, da, sunt sentimentală.

Am ocolit masa până în celălalt capăt, cu privirea ațintită asupra lui Coddly.

— Mama stă într-un pat cu tot felul de tuburi în gât, fratele meu geamăn este acum pe alt continent, iar tata abia mai rezistă.

Oprindu-mă în fața lui, am continuat:

— Am doi frați mai mici pe care trebuie să îi calmez după toate acestea, o țară de condus și șase băieți care așteaptă la parter să-mi ofer mâna unuia dintre ei.

Coddly a înghițit și eu m-am simțit doar un pic vinovată în urma satisfacției primite.

— Deci, da, acum sunt sentimentală. Orice persoană cu suflet, aflată în locul meu, ar fi. Și dumnevoastră, domnule, sunteți un idiot. Cum îndrăzniți să-mi forțați mâna în privința unei chestiuni atât de importante, pe baza unui lucru neînsemnat? Practic vorbind, eu sunt regina și nu mă veți constrânge să fac nimic.

M-am întors în capul mesei.

— Ofițer Leger?

— Da, Alteță?

— Mai este pe ordinea de zi vreun punct care nu poate să aștepte până mâine?

— Nu, Alteță.

— Bun. Sunteți liberi. Și vă sugerez ca data viitoare să nu uitați cine este responsabil de toate.

De îndată ce am terminat de vorbit, toți, în afară de Lady Brice și de generalul Leger, s-au ridicat și au făcut o plecăciune – destul de adâncă, am observat.

— Ați fost minunată, Alteță! a susținut cu convingere Lady Brice de îndată ce noi trei am rămas singuri.

— Da? Uitați-vă la mâna mea.

Am ridicat-o.

— Tremură.

Mi-am strâns pumnul, hotărâtă să nu mai tremur.

— Tot ce am spus este adevărat, nu-i așa? Nu mă pot forța să semnez o declarație de război, nu?

— Nu, m-a asigurat generalul Leger. După cum știți, în consiliu au fost mereu câțiva membri care credeau că ar trebui să colonizăm Europa. Cred că au văzut situația ca pe o oportunitate de a profita de experiența dumnevoastră limitată, dar ați procedat corect.

— Tatăl meu nu și-ar dori să meargă la război. Pacea a fost mereu emblema domniei lui.

— Exact.

Generalul Leger a zâmbit.

— Ar fi mândru de cum v-ați impus astăzi. De fapt, cred că s-ar putea să mă duc să-i spun.

— Să vin și eu? am întrebat, brusc disperată să aud micul monitor anunțând că inima mamei rezista și se străduia.

— Aveți o țară de condus. Vă voi aduce noutăți cât mai curând posibil.

— Mulțumesc, i-am spus când a ieșit din cameră.

Lady Brice și-a încrucișat brațele pe masă.

— Vă simțiți mai bine?

Eu am scuturat din cap.

— Știam că rolul acesta presupune multă muncă. Am fost alături și mi-am urmărit tatăl făcând de zece ori mai multe lucruri decât mine. Dar trebuia să am mai mult timp la dispoziție să mă pregătesc. Să-mi asum poziția acum, pentru că mama ar putea să moară, este prea mult. Și la numai cinci minute de când mi-am asumat responsabilitatea, trebuie să iau o decizie în privința unui război? Nu sunt pregătită pentru asta.

— În regulă, să le luăm pe rând. Încă nu trebuie să fiți perfectă. Este ceva temporar. Mama dumneavoastră se va simți mai bine, regele își va relua sarcinile, iar dumneavoastră vă veți întoarce la învățat, cu o importantă experiență la activ. Gândiți-vă la perioada aceasta ca la o oportunitate.

Am răsuflat prelung. Temporar. Oportunitate. Bine.

— În plus, nu totul depinde de dumneavoastră. De aceea aveți consilieri. Într-adevăr, astăzi nu au fost de

mare ajutor, dar noi suntem aici ca să nu fiți nevoită să vă descurcați singură.

Mi-am mușcat buza, gândindu-mă.

— În regulă. Așadar, ce fac acum?

— Mai întâi, vă respectați cuvântul și îl concediați pe Coddly. Asta le va arăta celorlalți că vorbiți serios. Într-un fel, îl compătimesc, dar cred că tatăl dumneavoastră l-a păstrat doar ca să fie avocatul diavolului și să-l ajute să vadă toate aspectele unei probleme. Credeți-mă, nu i se va duce dorul, a mărturisit ea sec. În al doilea rând, gândiți-vă la perioada aceasta ca la o pregătire practică pentru propria domnie. Începeți să vă adunați în jur oameni în care știți că puteți avea încredere.

Am oftat.

— Simt că m-au părăsit toți.

Ea a scuturat din cap.

— Fiți mai atentă. Probabil aveți prieteni unde nu v-ați aștepta niciodată.

M-am trezit din nou văzând-o într-o altă lumină. Își păstrase rolul mai mult decât oricine altcineva; știa ce ar fi hotărât tata în majoritatea situațiilor și, cel puțin, era o femeie în plus în încăpere.

Lady Brice m-a privit în ochi, forțându-mă să mă concentrez.

— Cine știți că va fi mereu sincer cu dumneavoastră? Cine o să vă fie alături, nu doar pentru că faceți parte din familia regală, ci pur și simplu pentru că sunteți așa cum sunteți?

Am zâmbit, absolut sigură de locul spre care mă îndreptam de îndată ce am ieșit din cameră.